

Liane
Moriarty

NEKALTAS MELAS

*Ir paties nekalčiausio melo pasekmės
gali būti itin skaudžios...*

Alma littera

Antras skyrius

Prieš pusmetį

Keturiasdešimt. Madlinai Martai Makenzi šiandien suėjo keturiasdešimt metų.

– Man keturiasdešimt, – vairuodama ji ištarė garsiai. Ištesė žodį it sulėtintame filme: – Keeturiasdeeešimt.

Galinio vaizdo veidrodėlyje pamatė savo dukrą. Kloja šypsodamasi pamėgdžiojo mamą:

– Man penkeri. Peeenkeeeerii.

– Keturiasdešimt! – sutreliavo Madlina it operos dainininkė.

– Penkeri! – sutreliavo ir Kloja.

Madlina pamėgino repuoti, mušdama ritmą pirštais į vairą.

– Man keturiasdešimt, o taip! Keturiasdešimt...

– Gal jau užtenka, mamyt, – tvirtai pareiškė Kloja.

– Atleisk, – tarė Madlina.

Ji vežė Kloją į pradinę mokyklą, kurioje vyko atvirų durų diena ikimokyklinukams „Pasiruoškime mokyklai“. Iš tiesų Klojai, pradėsiančiai mokslo metus sausį, nereikėjo jokio pasiruošimo. Ji ir taip buvo gerai susipažinusi su Pirivio valstybine mokykla. Šįryt ji rūpinosi savo broliu Fredu, dvejis metais už ją vyresniu, bet dažnai besielgiančiu, lyg būtų mažiukas.

– Fredai, pamiršai padėti savo knygų krepšelį į pintinę. Štai ten. Šaunuolis.

Fredas klusniai įmetė knygų krepšelį į pintinę ir nubėgęs iš nu-
garos sugriebė Džeksoną už kaklo. Madlina apsimetė, kad nemato.
Tikriausiai Džeksonas to nusipelnė. Jo motina Renata irgi nieko ne-
matė, nes buvo labai įsitraukusi į pokalbį su Harper – abi susirauku-
sios diskutavo, kokį stresą patiria lavindamos savo talentingus vai-
kučius. Renata ir Harper lankė tą pačią kassavaitinę tėvų, auginan-
čių ypač gabius vaikus, paramos grupę. Madlina įsivaizdavo, kaip
jie visi susėda ratu ir grąžo rankas spindinčiomis iš pasididžiavimo
akimis.

Kol Kloja mokykloje nurodinėjo vaikams (ji apsigimusi įsakinė-
toja; vieną dieną valdys didelę korporaciją), Madlina ir jos draugė
Selestė ruošėsi gerti kavos su pyragaičiais. Selestės dvynukai kitamet
irgi pradės lankyti ikimokyklinę klasę, taigi per atvirų durų dienos
pamokėles tikriausiai siautės kaip laukiniai. (Jie apsigimę klykau-
tojai. Jų draugijoje Madlinai jau po penkių minučių įsiskaudėdavo
galva.) Selestė visada teikia puikias, labai brangias gimtadienio do-
vanas, tad bus išties malonu. Paskui Madlina ketino užvežti Kloją
pas savo anytą, susitikti priešpiečių su keliomis draugėmis, o tada
visos skubės į mokyklas pasiimti vaikų. Švietė saulė. Ji avėjo naujus
nuostabius „Dolce & Gabbana“ smailiakulnius (nusipirko internetu
su trisdešimties procentų nuolaida). Bus išties puiki diena.

– Teprasideda Madlinos festivalis! – šįryt šūktelėjo jos vyras
Edas, nešdamas į lovą kavos.

Visi žinojo, kaip jai patinka gimtadieniai ir kitos šventės. Visos
progos, kuriomis tik galima išgerti šampano.

Ir vis dėlto. Keturiasdešimt.

Važiuodama įprastu keliu į mokyklą ji svarstė apie savo didingą
sukaktį. Keturiasdešimt. Šis skaičius jai kėlė tokius pačius jausmus
kaip ir būnant penkiolikos. Blankus amžius. Prasmegusi gyvenimo
vidury. Po keturiasdešimt jau niekas labai nerūpės. Neliepsnos karš-
ti jausmai, nes būsi atbukusi keturiasdešimtmetė.

„Rasta negyva keturiasdešimties metų moteris.“ O varge...

„Rasta negyva dvidešimtmetė mergina.“ Tragedija! Kaip liūdna!
Greičiau suraskite žudiką!

Madlinai teko šiek tiek pakeisti mąstymą, kai per žinias išgirdo, kad mirė keturiasdešimtmetė. Pala, bet juk tai galėjau būti aš! Kaip būtų baisu! Žmonės liūdėtų, jei numirčiau! Jie būtų tiesiog sukrėsti. Štai taip, jaunystės apsėstas pasauli! Gal man ir keturiasdešimt, bet aš vis dar mylima ir branginama.

Kita vertus, žinia apie dvidešimtmetės mirtį tikriausiai sukrečia labiau nei keturiasdešimtmetės. Ši juk džiaugėsi gyvenimu dviem dešimtmečiais ilgiau. Štai kodėl, jei gatvėje siautėtų ginkluotas užpuolikas, Madlina jaustų pareigą mestis į priekį ir savo vidutinio amžiaus kūnu užstoti dvidešimtmetę. Priimtų kulką pasiaukodama dėl jaunystės. Tai būtų paprasčiausiai sąžininga.

Ką gi, ji taip ir padarytų, jei žinotų, kad gelbsti gerą žmogų. Ne tokį, kaip ta mergužėlė, priekyje važiuojanti mažyčiu mėlynu „Mitsubishi“. Ji net nesivargina slėpti, kad vairuodama naudojasi mobiliu telefonu, tikriausiai rašo žinutę arba tikrina feisbuko puslapį.

Matot! Ta panelė net nepastebėtų ginkluoto nusikaltėlio! Toliau sau bukai spoksoję ir telefoną, kol Madlina aukotų dėl jos savo gyvybę! Tai stačiai nepakenčiama!

Automobiliukas su naujoko ženklu, kreivai priklijuotu prie užpakalinio stiklo, buvo sausakimšas jaunuolių. Gale sėdėjo mažiausiai trys: sukinėjo galvas, gestikuliuo rankomis. Ar ten kažkuris iškėlęs koją?! Tokie tik ir šaukiasi nelaimės. Jie turėtų būti atidūs. Kaip tik praėjusią savaitę paskubom gerdama kavą po „Smūginės bangos“ treniruotės Madlina laikraštyje skaitė, kaip keliuose žūsta jauni žmonės, nes vairuodami rašinėja žinutes. „Aš jau pakeliui. Tuoj būsiu!“ Tai jų paskutiniai, kvaili (dažnai ir parašyti su klaidom) žodžiai. Madlina apsiašarojo, pamačiusi nuotrauką sielvartaujančios motinos, kurios paauglė dukra žuvo automobilio avarijoje. Paklaidusi mama priešais fotoaparatai laikė iškėlusį dukters mobilųjį telefoną kaip perspėjimą skaitytojams.

– Na ir kvailėliai, – suburbėjo Madlina, kai mėlynas automobilis pavojingai suvinguriavo ir net išvažiavo į priešpriešinę kelio juostą.

– Kas tie kvailėliai? – iš galinės sėdynės paklausė Kloja.

– Mergina, priešais mus vairuojanti automobilį, yra tikra kvailė, nes važiuodama naudoja telefonu.

– Kaip tu, kai skambini pasakyti tėčiui, kad vėluosi? – paklausė Kloja.

– Aš taip dariau tik vieną kartą! – atrėžė Madlina. – Be to, elgiausi labai atsargiai ir kalbėjau trumpai! Galų gale man jau *keturiasdešimt!*

– Šiandien, – išmintingai priminė Kloja. – Keturiasdešimt tau suėjo tik šiandien.

– Taip! Bet tada aš tik greitai paskambinau, nerašiau jokių žinučių! Norint parašyti žinutę, reikia atitraukti akis nuo kelio. Rašyti žinutes vairuojant draudžia įstatymai, taip elgtis negalima, ir tu turi man pažadėti, kad būdama paauglė niekada taip nedarysi.

Jos balsas suvirpėjo pagalvojus, kad Kloja užaugs ir vairuos automobilį.

– Bet greitai paskambinti galima, – tarė duktė.

– Ne! To irgi negalima daryti.

– Vadinas, tu pažeidei įstatymą, – patenkinta pareiškė Kloja. – Kaip *nusikaltėlė*.

Kloja šiuo metu labai domėjosi nusikaltėliais. Kada nors ji tikrai susitikinės su blogiukais. Blogais berniukais, važinėjančiais motociklais.

– Draugauk su gerais vaikiniais, Kloja! – po kurio laiko pasakė Madlina. – Tokiais kaip tavo tėtis. Blogiukai neneša į lovą kavos, sa-kau tau atvirai.

– Ką tu čia vapi, moterie... – atsiduso Kloja.

Ji įsiminė šią frazę iš tėčio ir tobulai pamėgdžijo jo toną. Kai ji pirmą kartą tai padarė, abu tėvai nusijuokė, ir tai buvo klaida – dabar Kloja šitai leptelėdavo taip netikėtai, kad jie negalėdavo susilai-kyti nesusijuokę.

Šį kartą Madlina susitvardė. Pastaruoju metu Kloja iš malonios akimirksniu virsta tiesiog nepakenčiama. Tikriausiai mokosi iš mo-tinos.

Sankryžoje užsidedė raudona šviesa, ir ji sustojo už mėlyno „Mitsubishi“. Jaunoji vairuotoja *vis dar* žiūrėjo į telefoną. Madlina pyptelėjo. Matė, kaip vairuotoja pažvelgė į galinio vaizdo veidrodėlį, o visi keleiviai atsigręžė į ją.

– Padėk telefoną! – riktelėjo ji ir pirštais pamėgdžiojo žinutės rašymą. – Tai draudžiama! Ir pavojinga!

Mergina atkišo jai vidurinį pirštą.

– Na, palauk! – Madlina pakėlė rankinį stabdį ir įjungė avarines šviesas.

– Ką tu darai? – paklausė Kloja.

Madlina atsisėgė saugos diržą ir atidarė dureles.

– Bet mums reikia važiuoti į mokyklą! – išsigandusi šūktelėjo Kloja. – Pavėluosim! *Siaubeli!*

„Siaubelis“ buvo žodis iš vaikiškos knygelės, kurią jie skaitydavo Fredui, kai jis buvo mažas. Dabar jį kartojo visa šeima. Net Madlinos tėvai ir draugės jį įsiminė. Labai užkrečiamas.

– Viskas gerai, – tarė Madlina. – Užtruksiu tik akimirką. Išgelbėsiu tiems jaunuoliams gyvybę.

Ji nustypčiojo ant aukštakulnių prie mėlyno automobilio ir pabeldė į langą.

Langas nusileido, ir šešėliuotas vairuotojos siluetas pavirto tikra jauna baltaode su spindinčiu auskaru nosyje ir nevykusiai padažytomis, sulipusiomis blakstienomis.

Ji žvelgė į Madliną priešišškai ir kartu išsigandusi.

– Kas yra?

Kairėje rankoje ji vis dar laikė mobilųjį.

– Padėk telefoną! Užsimuši pati ir pražudysi draugus! – Madlina kalbėjo lygiai tokiu pat tonu, koku bardavo užsiožiavusią Kloją. Ji kyštelėjo ranką į automobilį, čiupo telefoną ir švystelėjo jį iš nuostabos išsižiojusiai kitai merginai, sėdinčiai užpakalinėje sėdynėje. – Aišku? Ir daugiau taip nedaryk!

Grįždama prie savo automobilio Madlina girdėjo juoko pliūpsnį, bet jai buvo nė motais. Jautėsi maloniai įsiau drinusi. Už jų sustojo

kitas automobilis. Madlina atsiprašydama kilstelėjo ranką ir pasiskubino prie savojo, kol neužsidegė žalias šviesoforo signalas.

Jai kryptelėjo kulkšnis. Vieną akimirką viskas buvo gerai, bet staiga pėda pasisuko bjauriu kampu. Ji sunkiai žnektelėjo ant šono. Siaubeli!

Nuo šios akimirkos ir prasidėjo visa istorija.

Viskas dėl kryptelėjusios kulkšnies!

Trečias skyrius

Degant raudonam šviesoforo signalui Džeinė sustojo už didelio spindinčio visureigio su įjungtomis avarinėmis šviesomis ir žiūrėjo į tamsiaplaukę moterį, kelio pakraščiu skubančią atgal prie savo automobilio. Ji vilkėjo plevėsuojančią melsvą vasarinę suknelę ir avėjo aukštakulnius su dirželiais. Moteris atsiprašydama draugiškai pamojo Džeinei. Jos auskaruose sužibo rytmečio saulės spindulys, ir ji akimirksnį atrodė it palytėta dangaus šviesulio.

Žavinga švytinti moteris. Truputėlį vyresnė už Džeinę, bet vis tiek kerinti. Džeinė visą gyvenimą su moksliniu susidomėjimu stebėjo tokias moteris. Gal net su truputėliu pagarbios baimės. O gal ir pavydo. Jos nebūtinai pačios gražiausios, bet moka dailiai pasipuošti lyg Kalėdų eglutės: kabančiais auskarais, žvangančiomis apyrankėmis ir plonyčiais, visiškai nereikalingais šalikėliais. Kalbėdamos jos dažnai paliečia tau ranką. Geriausia Džeinės draugė mokykloje taip pat buvo švytinti mergina. Džeinė jautė joms silpnybę.

Bet staiga moteris pargriuvo, lyg kas būtų ištraukęs iš po kojų žemę.

– Oi, – tarstelėjo Džeinė ir greitai nusuko žvilgsnį, saugodama moters orumą.

– Susižeidei, mamyte? – paklausė Zigis nuo užpakalinės sėdynės. Jis visada labai jaudindavosi, kad tik jai ko neatsitiktų.

– Ne, – atsakė Džeinė. – Ta moteris gatvėje užsigavo. Suklupo.

Ji laukė, kol moteris atsistos ir įsės į savo automobilį, bet šioji vis dar sėdėjo ant žemės. Buvo pakėlusį veidą į dangų, o išraiška bylojo, jog ji kenčia didelį skausmą. Užsidedė žalias šviesoforo signalas, ir naujoko mašinytė, stovėjusi priešais visureigį, cypiančiomis padangomis nurūko į priekį.

Džeinė įjungė posūkio rodyklę, norėdama visureigį apvažiuoti. Jiedu su Zigiū skubėjo į atvirų durų dieną naujoje mokykloje, nors nežinojo, kaip tiksliai ją rasti. Abu jaudinosi, nors ir vienas, ir kitas dėjosi, kad ne. Ji troško nusigauti ten kuo anksčiau.

– Ar jai skauda? – paklausė Zigis.

Džeinė pasijuto lyg purtoma, kaip kartais nutikdavo, kai būdavo pasinėrusi į savo gyvenimą ir kas nors (dažniausiai Zigis) priversdavo ją atsitokėti ir prisiminti, kaip turi elgtis mandagus suaugęs žmogus.

Jei ne Zigis, ji būtų nuvažiavusi. Galvoje sukosi vienintelė mintis – nuvežti vaiką į mokyklos renginį, todėl ji *būtų palikusi tą moterį sėdėti šalikelėje, besiraitančią iš skausmo.*

– Nueisiu ir pasiteirausiu, – pasakė Džeinė taip, lyg taip ir ketino padaryti nuo pat pradžių.

Ji įjungė avarines automobilio šviesas ir nenoriai atidarė dureles. „Pažiūrėk, kiek sukėlei man nepatogumų, poniute!“

– Kaip jūs? – šūktelėjo jai Džeinė.

– Viskas gerai! – moteris pabandė atsisėsti tiesiau ir suinkštė, susiėmusi už kulkšnies. – Ak, po perkūnais! Pasitempiu kulkšnį, ir tiek. Na ir kvailė! Išlipau iš visureigio ir liepiau tai mergiotei iš automobilio liautis rašius telefonu. Taip man ir reikia, elgiausi kaip mokyklos pirmūnė!

Džeinė atsitūpė šalia jos. Moteris buvo tamsių, iki pečių dailiai pakirptų plaukų, su vos matomomis strazdanėlėmis ant nosies. Jos atrodė estetiškai maloniai ir priminė vaikystės vasaras, be to, prie jų gražiai tiko smulkios raukšlėlės aplink akis ir juokingai tabaluojantys auskarai.

Džeinės priešiškus išnyko.

Jai patiko ši moteris. Norėjosi jai padėti.

(Ir ką? Jei nepažįstamoji būtų bedantė senė su karpa ant nosies, ji toliau raukytųsi? Kokia neteisybė. Ir žiauri tikrovė. Ji elgsis su šia moterimi maloniai, nes jai patinka jos strazdanos!)

Moters suknelės iškirptė buvo išsiuvinėta įmantriais gėlių raštais. Pro žiedlapius Džeinė matė įdegusią strazdanotą odą.

– Reikia tuoj pat uždėti ledo, – pareiškė Džeinė. Ji žinojo apie kulkšnies traumas dar iš tų laikų, kai žaidė netbolą, ir matė, kad moteriai kulkšnis jau pradėjo tinti. – Ir aukščiau pakelti koją.

Kramtydama lūpą ji apsidairė, vildamasi pamatyti kitų žmonių. Nežinojo, kaip visa tai įgyvendinti.

– Šiandien mano gimtadienis, – liūdnai pasakė moteris. – Keturiasdešimtas.

– Sveikinu, – tarė Džeinė.

Kaip malonu, *keturiasdešimtmetė* nepatingėjo paminėti, kad šiandien jos gimtadienis.

Džeinė pažvelgė į moters batelius su dirželiais. Kojų pirštų nagai nulakuoti žvilgančia turkio spalva. Batelių pakulniai smailūs kaip dantų krapštukai ir pavojingai aukšti.

– Nenuostabu, kad išsinarinote kulkšnį, – tarė Džeinė. – Kas gi paeitų su tokiais bateliais?

– Žinau, bet jie tokie nuostabūs, – moteris pasuko koją grožėdamasi. – Oi! Po velnių, kaip skauda. Atsiprašau, kad taip burnoju.

– Mamyte! – pro automobilio langą galvą iškišo mergytė tamsiais garbanotais plaukučiais ir su spindinčia tiara. – Ką čia darai? Kelkis! Pavėluosim!

Švytinti motina ir švytinti dukrelė.

– Ačiū už užuojautą, mieloji! – tarė moteris ir gailiai šyptelėjo Džeinei. – Važiuojam į atvirų durų dieną. Ji labai nekantrauja.

– Į Pirivio mokyklą? – nustebo Džeinė. – Mes irgi ten! Mano sūnus Zigis kitais metais pradės ten mokytis. Gruodį persikelsime čionai gyventi.

Atrodė neįmanoma, kad ji su šia dailia moterimi galėtų turėti ką nors bendra ar kad jų gyvenimo keliai galėtų kaip nors susikirsti.

– Zigis! Kaip Zigis Stardastas*? Koks šaunus vardas! – tarė moteris. – Aš Madlina Marta Makenzi. Kažkodėl visada paminiu savo antrąjį vardą. Tik neklauskite kodėl.

Ji padavė ranką.

– Džeinė, – prisistatė ši. – Džeinė Čepmen, be antro vardo.

Gabrielė: „Mokykla suskilo į dvi stovyklas. Tarsi būtų kilęs pilietinis karas. Privalėjai būti arba Madlinos, arba Renatos komandoje.“

Bonė: „Ne, ne, tai siaubinga. To niekada nebuvo. Jokių stovyklų ir komandų. Mes esame labai vieninga bendruomenė. Tiesiog buvo išgerta per daug alkoholio. Be to, švietė pilnatis. O per pilnatį visi truputėlį išprotėja. Aš kalbu rimtai. Tai įrodytas reiškinys.“

Samanta: „Tikrai buvo pilnatis? Juk lijo kaip iš kibiro, gerai pamenu. Mano plaukai išsipūtė ir išsidraikė į visas puses.“

Ponia Lipman: „Tai visiškas absurdas ir tikrų tikriausias šmeižtas. Daugiau jokių komentarų.“

Kerolė: „Žinau, vis primenu tą Erotinių knygų klubą, bet esu tikra – kažkas ten nutiko per vieną jų nedidelių „susitikimų“.

Harper: „Paklausykite, aš *apsiverkiau*, sužinojusi, kad Emilė talentinga. Pamaniau: „Na, štai ir vėl!“ Visa tai jau patyrėme su Sofija, taigi žinojau, kas mūsų laukia! Renatai lygiai tas pat. *Du* talentingi vaikai. Niekas nesupranta, kokią įtampą mes patiriame. Renata nerimavo, kaip Amabela prisitaikys mokykloje, ar sulauks mokytojų dėmesio, ar bus tinkamai skatinama, ir taip toliau. Taigi kai tas vaikas juokingu vardu, tas Zigis, taip pasielgė, – o buvo dar tik atvirų durų diena! – žinoma, ji susikrimto, ir tai suprantama! Nuo to viskas ir prasidėjo.“

---

* Ziggy Stardust – Davido Bowie'ò pasirinktas įvaizdis. (*Čia ir kitur vertėjos pastabos.*)